

הספד / יאיר המבורגר

אני כבר שבועות רבים מנסח במוחי את דברי ההספד לחברי היקר והטוב צביקה. צביקה שלי.
הבנתי כבר לפני זמן רב שלסיפור הזה לא יהיה הפי אנד.
רק לפני כמה ימים צביקה אמר לי שהוא מבין שהוא עומד להפסיד בקרב הזה, והוא החליט להרים ידיים.
צביקה לא אהב להפסיד, ולכן הבנתי שזה גמור.
גם לא היה לי מה לומר.
לא היתה לאיש נפלא שכזה שום סיבה, להמשיך לסבול את הכאבים הנוראים שעבר בימים האחרונים.
כשאלוהים רצה להכין את המודל האולטימטיבי איך הוא היה רוצה שיראה בן אדם לדוגמא - הוא ברא את צביקה.
הדבר הכי מזוקק הכי טהור עלי אדמות.
לא היתה לו פיסה של רוע.
לא ידע קנאה מהי.
בלי חנופה בלי פוזה.
הכל כל כך אמיתי.
היה יפה בפנים כמו שהיה יפה בחוץ.
בנוסף היה חכם, בעל שיקול דעת רציונאלי, מעולם לא התלהם.
הכרנו במסיבות של הפולנים בבית של הוריה של אילנה.
בחור יפה תואר, עיניים כחולות, בלורית בלונדינית עם שפם עבות.
מכנסיים קצרות וסנדלים.
הגיע ישר משדה בוקר.
כל כך לא התאים לסלון הפולני.
אך הזיק בינינו ניצת בן רגע.
מאז הוא לא כבה.
שמואל תמיר, אחד מהדמויות החשובות במדינה, טיפח אותו ואהב אותו כמו את בנו שנפל.
החברות ביניהם לא היתה דבר של מה בכך.
אחר כך היתה זו אמי שהיוותה לו סוג של מנטור בעבודתו כעורך דין בנזיקין.
מרגלית היתה אשתו חברתו למעלה

מ 55 שנה. זוגיות מדהימה שידעה הרבה כאב והרבה אושר.

היום מדברים על יחד ננצח, הם היו דוגמא חיה ליחד ננצח.

ערן בנו היה בבת עינו.

הגאווה שבה היה מדבר עליו תמיד ריגשה אותי.

אבל כמשקיף מהצד כל מה שאמר עליו הוא צדק.

ניר קבור כאן.

ילד מרגש שנגע בכל אחד מאיתנו.

הם עטפו אותו באהבה וגידלו אותו עד כמה שחיינו אפשרו.

אף אחד לא ישכח את השירים המדהימים שצביקה כתב והקריא כאן מעל הקבר הזה.

בכלל הוא היה יכול הכי יפה לכתוב את ההספד של עצמו.

אף אחד לא ישווה לו בכתיבה. (אולי ערן).

עכשיו גם הצוירים המדהימים שלו.

איזו נפש של אומן רגיש, איכפתי

ואופטימי.

גאווה גדולה נוספת שלו היו הצופים.

הוא דיבר על הצופים בערגה.

הוא שימש כיושב ראש הצופים הארצי, ועשה את תפקידו בהצלחה, שעד היום מתגעגעים לו.

היו לנו הרבה נסיעות לחול ביחד.

לא הכרתי אדם שכל כך ידע להנות מכל דבר.

כל ארוחה, כל כוס יין, כל תמונה כל עץ, כל אגם הלהיבו אותו.

רק נפש של אומן יכולה היתה להגיב ככה.

רגישות ללא גבול.

נפש של משורר וצייר.

אך מעל הכל, מעל הכל, מעל הכל הוא היה חבר.

.חבר אמיתי.

מרגלית, הנסיעות המשותפות לא נגמרו.

עכשיו נהיה שלושה שניסע, אך ניסע.

כשנזמין מקום במסעדה אזמין לארבעה.

אולי צביקה יפתיע ויקפוץ בכל אופן.

אז שיהיה לו מקום.

אהבתי אותך מאד צביקה שלי.

כיף היה להיות חבר שלך.